

ТИХОМИР ДИМИТРОВ
ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ
ЧИТАТЕЛЯ

chitanka.info

Скъпи читателю! Уважаема читателко!

Ще започна с това, че ти действително си ми много скъп(а). Без теб нито този сборник, нито съществуването ми като автор щеше да има някакъв смисъл. Поради това книгата, която държиш в ръце (добре де, в харда, но рано или късно ще държиш и в ръце) наистина е създадена специално за теб! Добре дошъл на борда и дано пътуването да ти хареса!

Всъщност, надявам се само част от разказите да ти харесат. Другите ще те накарат да се замислиш и да помечтаеш, трети ще те натъжат. Изгубената любов боли... Някои от разказите може дори да те разсмеят. Или да те вбесят с позицията на героите и сюжетите в тях. Всичко това е прекрасно! Значи съм успял да те докосна! Няма по-голямо проклятие за един автор от безразличието на неговия читател.

Питат ме дали тази книга е безплатна? Отговорът ми е категорично НЕ. Костваше ми труд и усилия, за да я напиша. Трябваше да си „купя“ и малко време за целта. Така че книгата съвсем не е безплатна. Поне от моя гледна точка. Но това не означава, че ти, читателю, трябва да отделяш от залька си, за да ме четеш. Вече ти казах, че правя всичко заради теб.

Времената са различни. Преди действахме така: дай ми пари и ще получиш една книга, която после ще разбереш дали ти харесва. Сега правилата са други: ето ти чисто новата ми книга, чети и разпространявай! Ако ти хареса, може да си я „купиш“. Когато пожелаеш. С колкото средства разполагаш. За да продължавам да пиша за теб. Много е просто, нали? Гениалните неща са прости. В края на книгата ще намериш текст, описващ как може да стане това.

Защо сборник с разкази, а не направо трети роман? Първо, имах толкова много идеи за нови истории, налитаци от всички страни, като османски войници към връх Шипка, че нямаше как за едно лято да напиша тридесет и три нови романа. Второ, кратката форма е предизвикателство, което отдавна исках да приема. Обичам да пиша разкази от малък и винаги съм го правил с лекота, но след два пълнометражни романа само ти, читателю, имаш тежката задача да поставиш присъда дали това е така. Твоето мнение е важно за мен. Всъщност, ничие друго мнение не е важно за мен. Всичко, от което се

нуждая аз, като автор, си ти, а всичко, от което се нуждаеш ти, като читател, е една добра история. А защо не цели 33?

Какво ще намериш тук? „33 любовни истории“, както пише на корицата, но едва ли ще ти говоря само за любов, секс и въобще — за привличането между хората с патологичните му отклонения. Ще ти говоря и за това, разбира се, но има далеч по-плътни проявления на Любовта, като любовта към Бога, знанието и смъртта, които също са ми любопитни. Дори онази нездравословна любов към заглеждането в Бездната, която неизбежно отвръща на погледа... и тя ми е любопитна. Всичко това ще намериш вътре.

Защо 33? Защото три ми е любимото число. Повече от него харесвам само девет. Точно три пъти повече го харесвам. През фаталната 2012 ще имам навършени 33 години. Искам тази книга да е поживяла поне малко дотогава. После не се знае какво ще става, нали така?

Докато сме на темата, в сборника ще намериш повест, описваща един от възможните песимистични сценарии. Но няма да те хвърлям в контекста на глобалния страх от неизвестното. Темата за края на света винаги е била актуална, ще продължи да бъде интересна и през 2013-та година. Аз мисля да присъствам. Ти също ела! А, „Когато токът спря“ може да го преживеем и по-късно. Например, през 2014-та, хех. Отделно, краят на разказа е само началото на една история с много голям потенциал. История, която успешно може да се превърне в роман — красив, пост-апокалиптичен роман за любовта между две разделени души на фона на разпадащата се цивилизация — такава, каквата я познаваме днес. Но дали ще се превърне в роман? Това също зависи от теб, читателю!

Какво друго ще намериш вътре? Скромни опит за поезия. Поетите да не ме съдят, защото пием от един Извор. Но преди всичко проза — под формата на къси (и не чак толкова къси) разкази: няколко притчи, две-три хуморески, лек хорър, заигравка с криминалния жанр, дори няколко истории, печатани на машина през миналото хилядолетие, които извадих от прашния скрин. Очакват те и много житейски драми, където има голяма вероятност да познаеш себе си.

Защо книгата ми не е издадена на хартия? Битува схващането, че една книга, пусната да се разпространява свободно във виртуалния

свят, няма да привлече купувачи в реалния. С други думи: „Ако мога да си я дръпна безплатно от нета, защо да давам пари за хартия?“

Имам шест конкретни отговора на този въпрос:

1) Защото прочетената книга, за разлика от непознатото заглавие, освен *обещание* за качество, съдържа и *гаранция* за качество. Все пак, вече сме я чели — цялата или част от съдържанието — знаем какво точно купуваме;

2) Защото книгата винаги е добър подарък. Още по-смислен, когато е проверен — знаем какво точно подаряваме;

3) Защото има хора, които не биха заменили аромата на мастило и хартия със светлината от монитора нощем;

4) Защото книгата е колекционерски продукт. Никога няма да ни омръзне да събираме подобрени заглавия за частната си колекция;

5) Защото вероятността много хора да разберат за една книга, пусната да се разпространява свободно онлайн, е съществена, ако авторът си е свършил работата. Това не може да се каже за книгите, издадени САМО на хартия и „затворени“ по лавиците на книжарници и библиотеки;

6) Защото не е честно да ограничаваме читателите в техния избор. Нито пък, да им поставяме имуществен ценз. Не всеки *може* да си плати. Не всеки *иска* да го направи. Но всеки трябва да има достъп до съвременната литература, според мен. Особено българската. Особено сега, когато тя е толкова оскъдна и крехка. Толкова лишена от възможности.

Аз лично винаги ще предпочета български автор пред чужд, ако трябва да избирам кой да ми прави компания от нощното шкафче.

Тези шест причини ще ориентират издателите към отговора на въпроса: „Какво точно искат читателите?“

Досега чаках поне година, преди да пусна съдържанието на книгите си онлайн. Този път реших да обърна процеса с главата надолу: първо удоволствието, после работата. Удоволствието за мен и за читателите, а работата за вас, уважаеми издатели! Работата на един автор не е да се превръща в издател. Макар все още да имам копия от „Душа назаем“, сам-издат и сам-печат „индустрията“ вече не е за мен. Отнема прекалено много време и ресурси, които предпочитам да инвестирам в писане на ново съдържание. В крайна сметка: всичко, от което се нуждае един автор, са неговите читатели, а всичко, от което се

нуждаят те, е една добра история. Аз съм ви приготвил цели 33. Наслаждавайте се максимално и консумирайте с интерес. Четенето е на собствен риск!

Von Voyage!

Тихомир Димитров

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.